

Un document despre o biserică din Dobrogea închinată Mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul din Sozopol (secolul al XVII-lea)

Viața religioasă a Dobrogei și mai ales a românilor din această provincie, care constituiau elementul etnic autohton și majoritar, merită, datorită rolului și implicațiilor pe care le-a avut, o mai mare atenție din partea cercetătorilor. De aceea, orice informație nouă, care poate aduce o completare în acest domeniu, este totdeauna bine venită. Documentul care stă la baza rîndurilor de față, prin știrile pe care le conține, răspunde, credem, acestui deziderat, mai cu seamă că aria realității istorice pe care o reflectă este destul de întinsă.

Este vorba de o gramată a patriarhului Constantinopolului Ioanichie, emisă în iunie 1656, referitoare la biserica cu hramul "Născătoarea de Dumnezeu" din satul „Istiari”, aflat în eparhia Dristrei¹. Emitentul este Ioanichie II, pe atunci la sfîrșitul celei de a patra păstoriri a sa în saunul ecumenic², iar Macarie, mitropolitul Dristrei (Dirstorului, Silistrei), de care se vorbește în această gramată, este cunoscut din mai multe documente ulterioare, mai ales datorită legăturilor sale strînse cu domnia Țării Românești³. Cît despre "Istiari", credem că-l putem identifica, fără riscul de a greși, cu orașelul românesc Ester⁴, care apare frecvent și sub forma „Ister”⁵, aflat în părțile centrale ale Dobrogei⁶, Vestitul călător turc Evliya Celebi care-l vizitează în aceeași perioadă, în noiembrie 1652 și în mai-iunie 1657, arată că era locuit de creștini și că avea "numeroase biserici”⁷. Una dintre ele trebuie să fie cea care face obiectul actului patriarhicesc menționat.

Cercetările arheologice întreprinse în ultimii ani, îndeosebi la necropola din Ester, au scos la lumină numeroase podoabe din morminte, precum și monede din secolul al XVIII-lea, emise de sultanii otomani Ahmed III,

¹ Arh. St. Buc., colecția Pечеți II, nr. 356 (Vezi anexa).

² P. Năsturel, *Lista patriarhilor ortodocși. Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalim*, în „Hriscvul”, VII (1947), p. 155.

³ Tudor Mateescu, *Les diocèses orthodoxes de la Dobroudja sous la domination ottomane*, în „Balkan Studies”, XIII, Thessaloniki, 1972, nr. 2, p. 281.

⁴ Idem, *Un oraș dobrogean dispărut — Ester*, în „Pontica”, II Constanța, 1969, p. 413—426.

⁵ *Ibidem*.

⁶ Identificarea este întărită și de faptul că localitatea este arătată în eparhia Dristrei. Părțile de nord ale Dobrogei, aparțineau Mitropoliei Proilavului, colțul de sud-est (Caliacra) ținea, credem de Mitropolia Varnei, iar cel de sud-vest (Turtucaia și împrejurimile) de Episcopia Cervenului sau Cervenodei, sufragana Mitropoliei Tîrnovei.

⁷ *Călători străini despre țările române*, vol. VI, București, 1976, p. 395—386, 404. Vezi și Tudor Mateescu, *Un oraș dobrogean dispărut...*, p. 419—420.

Mahmud I, Mustafa III, Abdul-Hamid I⁸. S-au descoperit însă, prin cercetări de suprafață, și monede din secolele XVI—XVII, dintre care una emisă la Ragusa în anul 1627⁹.

În documentul amintit, se arată, mai întâi, că acea biserică se ruinase cu timpul și rămăsese părăsită, pînă ce patru locuitori de acolo, „Andrei și Teodor și Mergiunis și alt Teodor”, au reconstruit-o pe cheltuiala lor și au afierosit-o (inchinat-o) Mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul din Sozopol. Închinarea avusese loc mai de mult, în timpul patriarhului Chiril „bătrînul”, așadar, foarte probabil într-una din păstoririle lui Chiril I Lucaris¹⁰, cînd biserica nu căzuse, desigur, în ruină, dar acum, mitropolitul Macarie al Dristrei solicitase întărirea afierosirii, prin noi înscrisuri patriarhicești. Se emise de aceea o nouă gramată, de față fiind și fostul patriarh Paisie¹¹, împreună cu întregul sinod.

Se stabilea ca de la Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul din Sozopol să se trimită un ieromonah care să slujească la acea biserică și care să strîngă toate veniturile cuvenite ei și toate drepturile ce reveneau mănăstirii, pe acestea îngrijindu-se să fie trimise drept ajutor pentru călugări. Mitropolitul Dristrei urma să primească numai cîte 400 de aspri pe fiecare an, incluzîndu-se aici orice fel de drepturi locale sau patriarhale, neavînd voie să pretindă nimic în plus. În final, erau trecute amenințările cu afurisenia, blestemul, nedezlegarea după moarte ș.a. pentru cei care ar încălca prevederile acestui act.

Orașul Sozopol, situat la nord de Constantinopol, pe țărmul Mării Negre, era un important centrul cultural al lumii grecești, mai ales după căderea Imperiului Bizantin, cînd mulți intelectuali se refugiază acolo și în alte locuri din vecinătate¹². Mai tîrziu, la Sozopol ia ființă și o școală în limba greacă¹³. Paralel, în acest oraș își avea existența și o mitropolie, atestată încă din a doua jumătate a secolului al XIV-lea¹⁴. De o faimă deosebită se bucura însă mănăstirea cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, unul dintre cele mai respectate așezăminte din teritoriile aflate sub jurisdicția Patriarhiei Ecumenice¹⁵. La 24 octombrie 1624, domnul Moldovei Radu Mihnea închină acestui lăcaș Mănăstirea Aron Vodă¹⁶ de lângă Iași, închinare întărită apoi

⁸ Gabriel Custurea, *Cercetările arheologice din necropola așezării medievale Ester Tîrgușor*, în „Materiale și cercetări arheologice”. A XVI-a sesiune anuală de rapoarte, Vaslui, 1982, București, 1986, p. 300—304.

⁹ *Ibidem*, p. 304.

¹⁰ P. Năsturel, op. cit., p. 154. Nu credem să fie vorba de Chiril II, care a avut păstoriri de scurtă durată și în nici un caz de Chiril III, care a păstorit opt zile în 1652 și 14 zile în 1654. (*Ibidem*, p. 154—155).

¹¹ Este vorba desigur, de fostul patriarh Paisie I, care a păstorit între 1652—1653 și 1654—1655. (*Ibidem*).

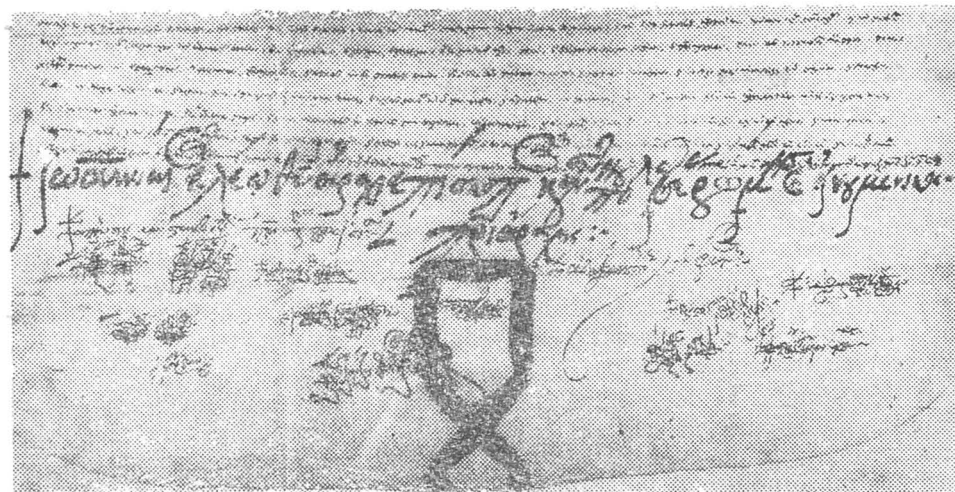
¹² D. Russo, *Cronica de la 1570*, în *Studii istorice greco-române*, ed. Ariadna Camariano și Nestor Camariano, vol. I, București, 1939, p. 55.

¹³ Ariadna Camariano-Cioran, *Les Académies princières de Bucarest et de Jassy et leurs professeurs*. Thessaloniki, 1974, p. 357.

¹⁴ *Fontes historiae Daco-Romanae*, vol. IV, Scriitori și acte bizantine, secolele IV—XV, București, 1982, p. 213, 215, 217, 225, 229, 233, 235, 319.

¹⁵ Nicolae Iorga, *Bizanz după Bizanz*, București, 1972, p. 59, 92.

¹⁶ Hurmuzachi, *Documente privilegiate la istoria românilor*, vol. XIV, partea I, București, 1915, p. 117.

Partea de sfârșit a gramatei patriarhale din iunie 1656, cu semnătura patriarhului Ioanichie II și ale celorlalți înalți prelați.

Sigiliul de plumb al gramatei patriarhale din iunie 1656 (avers).

de Miron Movilă Barnovschi la 20 martie¹⁷ și la 25 aprilie 1626¹⁸. Afierosirea bisericii din Ester către mănăstirea din Sozopol nu era deci un act singular și nici lipsit de precedent.

Sigiliul de plumb al gramatei patriarhale din iunie 1656 (revers).

Am ajuns mai demult la concluzia că populația orașelului Ester a fost formată în primul rînd din român¹⁹, astfel că documentul înfățișat prin rîndurile de mai sus ne relevă noi aspecte ale trecutului românesc al Dobrogei. Viața bisericească a românilor dobrogeni în timpul stăpînirii otomane, mult mai bogată decît s-a crezut pînă în ultima vreme, constituie una dintre cele mai importante dovezi ale continuității lor neîntrerupte pe pămîntul lui Mircea de la Marea cea mare²⁰. Spre o mai bună ilustrare a celor prezentate, redăm în extenso, în original și traducere, acest document, al cărui conținut ni se pare deosebit de revelator.

TUDOR MATEESCU
NATALIA TRANDAFIRESCU

¹⁷ *Documenta Romaniae historica*, A. Moldova, vol. XIX (1626—1628), București, 1969, p. 34.

¹⁸ *Ibidem*, p. 68—69; Hurmuzaki, *Documente*, vol. XIV, partea I, p. 119—120.

¹⁹ Tudor Mateescu, *Un oraș dobrogean dispărut...*, p. 418.

²⁰ Soarta bisericii de care este vorba în document o urmează pe cea a orașelului Ester, care, așa cum am arătat cu alt prilej, decade treptat, ajungînd în ruine, pentru ca în final să dispară ca așezare umană. (*Ibidem*, p. 420—424).

ANEXĂ

1656 iunie, indicația a 9-a, (Constantinopol). Gramate lui Ioanichie II patriarhul Constantinopolului, prin care înțărăste închinarea bisericii "Născătoarea de Dumnezeu" din satul Istiari, eparhia Dristrei, după reconstituirea acestui lăcaș, Mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul din Sozopol.

Ἰωαννίκιος ἐλεῶ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος
 κωνσταντινουπόλεως Νέος Ῥώμης
 καὶ οἰκουμηνικός πατριάρχης. /

Ὁ μόνον εὐλογον, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον ἐστὶ
 πάσας τὰς γινόμενας ὑποθέσεις ἐγγράφεισθαι καὶ
 εἰς χάρτην ἐναποτίθεσθαι, ἐπὶ μονίμῳ τῇ αὐτῇ
 λέξει καὶ τῇ μνήμῃ διηγεῖται, ἄλλως γὰρ ἐν ὁ
 δεκτρέχων καιρὸς τῇ λήθῃ / πολλὰ παραπέμπτως,
 φύσεως γὰρ ἐπέσης τῆς ἀνθρωπίνης μνήμης
 λαχούσης ἀπὸ ἀπλῆς, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως
 ἐπικύρον οὐσίας, ἀνάγκη ὅσα τῶ λόγῳ μὴ
 ὑπάραινεται, τῇ μνήμῃ δὲ ἀσφαρίζεται, ἐγγράφως
 / καὶ εἰς χάρτην ἐναποτίθεσθαι, ἐφ' ᾧ τὸ
 ἕλκετος τῆς φύσεως τῇ τέχνῃ ἐναπαρτίθεται,
 διὸ οἱ καὶ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς μητροπόλεως
 ὡς Δρίστρας, ἐν τῇ χώρῃ Ἰακίνας, τῆς
 τῶν ὀρθῶν χριστιανῶν, θεῶ / ζήλω κινουμένων
 καὶ διακὰ πᾶσι συνεχόμενοι, πρὸς ἀνακρίσιν καὶ
 ἀνεγερῶν τοῦ ἐκείσε σεβασμῶν καὶ τιμιότατος
 εἰς ὄνομα τῆς ὑπερχείας μου Θεοτότου, ε
 Ἀνδρέας δηλονότι καὶ Θεόδωρος / καὶ Μερν
 τῆνης καὶ ἄλλος. Θεόδωρος ἀνεκρίσιν μὴ καὶ
 εἰς ὄφρος ἀνήγειρον τὴν διαληφθεῖσαν ταύτην ἐκ
 κλητίαν καὶ ἐξ ἰδέως ἀκατωμάτων εἰς τέλος
 ἤγειρον, κριτέρως δὲ ταύτην ἐν τῷ σεβασ
 μῶ μοναστηρίῳ / τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου
 προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου τῷ
 κατὰ τὴν Μαύρην Θαλάσσαν, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ
 Σωζοπόλεως ὡστε ἔρχεσθαι ἐκείθεν ἱερομόναχον

περιπόμειον ὑπὸ τῶν πατρῶν ψάλλοντα / καὶ λειτουργῶντα ἐν αὐτῇ τῇ ἐκκλησίᾳ, λαμβάνοντα καὶ συνάροντα τὰ ἐπιπέποντα αὐτῇ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα καὶ τῷ μοναστηρίῳ πέμποντα καὶ καταπέλλοντα εἰς μητρόφυλον αὐντε / δεκληρωθέντων κτητόρων, χριστιανῶν καὶ τῶν διδόντων τὴν ἐλεημοσύνην ἐκαίνην καὶ εἶναι καὶ λέγεσθαι τὴν ἐκκλησίαν ταύτην τῆς ὑπεραρχίας μου Θεοτόκου μητοχίου τοῦ σεβατίμου μοναστηρίου τοῦ τημίσιου προδρόμου / περὶ οὗ καὶ ἐν ταῖς καιρῶν τῆς πατριάρχικῆς τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει καὶ δήμου πατριάρχου χρόνῳ Κωνσταντίνου Κωνσταντινουπόλεως γράμμα πατριάρχικόν ἐγένετο, διαλαμβάνον τὴν ἐπιπέσει ταύτην καὶ τοῖς πᾶσι καταπέλλοις / καὶ διατρανοῦν εἰς ἀνεξέληπτον μνήμην καὶ ἰσχυρῶς ὁ τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς ἀφύπνου προεστάνοντος κυρίου Μακαρίου καὶ ὑπέρτερος, ὁ ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀσκητῶν ἀσκήτων καὶ συλλεπτοχῶν τῆς ἡμῶν μετρούσης, ἐς / τὰ μάλιστα ἀρεσκομένης ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ἀγιερῶσι καὶ χαίρων ἐπὶ ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ὑπορχαῖς καὶ συνδρομαῖς, ἠθέλησε ταῦτε γράμματα ἐκεῖνα ἀνακαταπέσει καὶ τὴν ἀγιερῶσιν ἐκαίνην ἐπεκρωτῶσαι / καὶ οὕτως τῶν παρόντων πατριάρχικῶν γράμματων ἐπιβεβαιώσαι καὶ εἰς μείζονα τὴν ἀσφάλειαν ἀποκαταπέσει τῇ ἐμῶν εὐλαβίᾳ τῇ πρὸς τὸν σεβάσιμον αὐτὸν καὶ κινηθεῖς, ὅθεν καὶ γράφοντες συμπρόντος / καὶ τοῦ πρῶτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου Παισίου μετὰ καὶ τῆς περὶ ἡμῶν ἐραῖς τῶν ἀρχιερέων συνόδου, ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀσκητῶν ἀσκητῶν ἀδελφῶν

αὐτῆς καὶ συλλεκοῦρχῶν λουβινοῦμεθα, ἕνα τῆς ἀρε-
 τῆς / ἐκείνης ὑπὸ τῶν διαληφθέντων κητόρων
 χριστιανῶν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑπεραρχίας,
 μου Θεοτόκου κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Δρυόστρης ἐν
 τῇ χύρᾳ Ἰστικύριω πρὸς τὸ σεβασμιον μονασ-
 τήριον τοῦ τιμῆου / καὶ ἐνδοξοῦ προφήτου προ-
 δρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ καὶ ἐπὶ
 τὴν Μούρην Θάλασσαν, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Συζυπόλε-
 ως θεβαίας καὶ ἀμεταθέτου οἰκίας, ὡς δικαίας καὶ
 εὐλόγου καὶ τὸ / μόνιμον διηνεκῶς ἐσχηξίως·
 οἱ ἐν τῷ σεβασμίῳ μοναστηρίῳ πικτέρες περ-
 πέτωσαν ὃν ἂν ἐκλέξωσι ἱερομόναχον, ἐπὶ τῷ
 παραγίνεσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ καὶ φάλλειν
 ἐν αὐτῇ καὶ ἱερουργεῖν, / συναγεῖν τε τὰ ἐμ-
 πεπτοῦτα αὐτῇ ἐκκλησιαστικῶν δικαιώματα, κατὰ
 τὴν συνήθειαν καὶ πέμπειν καὶ ἀποστέλλειν
 ταῦτα εἰς τὸ μοναστήριον [καὶ] οὐρελιαν, καὶ
 μημόσνον καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν τε κη-
 τῶρων / τῆς ἐκκλησίας ταύτης καὶ τῶν ταῦ-
 τα δίδόντων χριστιανῶν, καὶ παρέχειν πρὸς τε
 τὸν ἥδη μητροπολίτην Δρυόστριν, καὶ τοὺς με-
 τέπειτα κατ' ἕτος ἄσπρα τετρακόσια μόνον καὶ
 μηδὲν πλέον, μη/μονεύειν τε καὶ τοῦ κανονι-
 κοῦ ὀνόματος δι' πάσαις ταῖς ἑραῖς τελεταῖς,
 κατὰ τὴν συνήθειαν, μηδεμίαν ἄδειαν ἔχοντος
 τοῦ σύναλον ἢ τῷ ἥδη ἱεροτάτου μητροπολίτου
 Δρυόστρης κυρίου Μακαρίου, καὶ τῶν μετ' αὐ-
 τῶν / ζητεῖν παρὰ τοῦ φάλλοντος ἱερομόναχου
 τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, οὔτε ἐμβασιόικιον ἢ
 βοήθειαν ἢ φιλοτίμον οὔτε μηδὲν ἄλλο, πολλὰ
 ἢ ὀλίγον δικαιώματα τοπικῶν ἢ πικτερχε-

κόν, πλὴν τῶν τετρακοσίων ἑσπερίων, περιε/χόμε-
 νων πάντων τῶν ὁπωσδήποτε ὁσκαλωμάτων κα-
 τ'εραρχικῶν τε καὶ τοπικῶν ἐν τῇ ποσότητι ταύ-
 τη, ὅς δ' ἂν τῶν πάντων δυσταταίας καὶ μαχθηρῶς
 κινούμενος, βουληθεὶς ποτὲ ἀνατρέψαι τὸν παρόντα
 καὶ διαδεῖσαι, / εὐλογα καὶ δίκαια τυγχάνουσα
 καὶ ζημιᾶν τινα ἐπιναγκεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ,
 ἢ καὶ τῷ μοναστηρίῳ ἐν ᾧ προσηλώθη,
 καὶ ἀφιερῶθαι ὡς προεῖρεται, ἄρχων ἢ ἀρχόμενος
 εἴτε ὁ νῦν ἀρχιερατεύων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, /
 εἴτε οἱ μετ' αὐτὸν ἀρχιερατεύοντες, εἴτε ἕτερος
 μικρὸς ἢ μέγας ἀφωρισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ
 παντοκράτορος καὶ καταραμένος καὶ δουλοπρόητος
 καὶ ἄλλως μετὰ θανάτου ἐν αὐτῷ νῦν αἰῶνι
 καὶ ἐν αὐτῷ μέλλοντι καὶ κληρονομήσον τὴν /
 λείπραν τοῦ Πιεζῆ, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἰου-
 ἀε στέκων... / ἐγένετο παρὸν τῆς ἡμέρας με-
 τρώμετος ἐπικουρικῶν συλλιωθεὶς ἐν με-
 βρῆκτις... / *
 ἀχνη ἰονίου ἡγεμονίας Θ-ης.

* În continuare text greu lizibil, din cauza iscăliturii patriarhului, care acoperă aproape în întregime ultimul rând.

TRADUCERE

Ioanichie, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop de Constantinopol, Noua Romă, și patriarh ecumenic.

Nu numai că este un lucru potrivit, ba chiar și necesar ca toate faptele petrecute să se noteze și să fie așternute pe hirtie, spre o neclintită siguranță și amintire veșnică, că i în alt chip timpul care se scurge le mină pe toate în uitare, amintirea omului fiind nestatornică prin natura ei, nepăstrând decât lucrurile care sînt simple și de scurtă durată, în conformitate cu firea omenească; de aceea este foarte necesar ca toate cite se arată prin cuvînt și se așează în memorie să fie notate și puse pe hirtie, după ce un lucru imperfect de la natură a fost desăvîrșit prin meșteșug; tocmai de aceea, unii dintre evlavioșii creștini din eparhia mitropoliei Dristrei, din satul Istiari, mișcați de zelul credinței și însuflețiți de o arzătoare dorință pentru înnoirea și reconstituirea sfîntului lăcaș de acolo, închinat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, și anume Andrei și Teodor și Mergiunis și alt Teodor, au renovat și au înălțat din nou această părăsită mănăstire, și au dus lucrarea pînă la sfîrșit prin propriile cheltuieli, și au afierosit lăcașul la sînta mănăstire a cinstului și preavestitului prooroc înainte mergătorul și botezătorul Ioan, cer așezată lingă Marea Neagră, în eparhia Sozopol, ca să vină de acolo un ieromonah trimis de călugări, care să cirte și să slujească în această biserică, lui d și strigir d toate veniturile cuvenite ei și toate drepturile acordate mănăstirii, și este trimis în memoria numițiilor cîtoroi creștini și a celor care au dăruit acea milostenie, iar acum este și se numește această biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu metoh al sfîntei mănăstiri a cinstului înainte mergător Ioan, pentru care lucru, în vremea patriarhului celui de glorioasă și fericită amintire, patriarh, bătrînul Kir Chiril, s-a făcut o scrisoare patriarhicească, conținînd toată această chestiune, transmițîndu-o și anunțînd-o tuturor, spre veșnică amintire, și iață preostolul acestei eparhii a Dristrei, preacinstitul Kir Macarie, iubitul nostru frate întru Sfințul Duh și conliturghîșitor al umilînței noastre, fiind mulțumit foarte de această afierosire și așijderea bucuros de serviciile bisericesti și de ajutoare, a vrut să reinnoiască acele scrisori și să întărească acea afierosire, și prin inscrișuri ale patriarhilor de acum să o întărească și mai mult, și să o așeze sub o mai mare siguranță, mișcat fiind de o innăscută evlavie îndreptată asupra acestui sfînt lăcaș, drept urmare, fiind cu toții prezenți, și fostul preasfînt patriarh Kir Paisie, împreună cu sinodul preasfîntilor arhieriei din jurul nostru, iubiții noștri frați întru Sfințul Duh și conliturghîșitori, am declarat în scris ca acea afierosire de către numiții creștini cîtoroi ai sfîntului lăcaș al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din eparhia Dristrei, satul Istiari, către sînta mănăstire a cinstului și preavestitului prooroc înainte mergător și botezător Ioan, cea de lingă Marea Neagră, din eparhia Sozopol, să fie de neclintit și confirmată ca dreaptă și binevenită și pe veci statornică moștenire; călugării din preasfînta mănăstire au trimis un ieromonah, pe care l-au ales, ca să aibă grijă în permanență de această biserică, să cînte în ea și să slujească, să strîngă toate drepturile canonice care i se cuvînt după obicei, să expedieze și să le trimită pe acestea drept ajutor pentru mănăstire, pentru miluirea și mîntuirea sufletului cîtoroi acestei biserici, ca și al credincioșilor care dau aceste contribuții și să se ofere mitropolitului Dristrei și celor care vor veni după el, în fiecare an, numai cite patru sute de aspri și nimic mai mult, și să fie pomenit numele canonic al acestora la toate sfintele sărbători, după obicei, iar preasfîntul mitropolit al Dristrei, ca și cei dimpreună cu el, nu au voie, în general, să ceară de la ieromonahul care slujește în această biserică nici embatic, nici vreun ajutor, nici filotimon, nimic altceva, mult sau puțin vreun drept local sau patriarhal în afară de cei patru sute de aspri, incluzîndu-se deci în această sumă orice fel de drepturi patriarhale sau locale. Iar dacă cineva, împins de răutate sau din dorința de gilceavă, va voi vreodată să răstoarne sau să cîltimească aceste lucruri drepte și binevenite, aducînd și oarecare pagubă acestei biserici și mănăstiri de care e legată și la care este afierosită, după cum s-a arătat mai înainte, dintre domni sau din cei de jos, ori cel care păstorește în această eparhie, sau dintre aceia care păstoresc împreună cu el, sau oricîre altul, mic sau mare, să fie afurisit de preaputernicul Dumnezeu și blestemat și neiertat și nedelegat după moarte etc., s-a făcut prezentul act pe pergament, întărit și sigilat...

1656 iunie, indicția a 9-a

⟨Urmează semnătura patriarhului și ale altor ierarhi⟩.

Arh. St. Buc., colecția Peceți II, nr. 356, Orig. grec. pergament, Pecete atîrnată de plumb, avînd pe avers imaginea Fecioarei cu Pruncul iar pe revers următorul text, în limba greacă: "Ioanichie, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop de Constantinopol, Noua Romă, patriarh ecumenic".